

Για τη ΛΔΓ και τη «φυλακή» που βίωναν οι κάτοικοί της, όπως την έζησε η, φοιτήτρια στο Ανατολικό Βερολίνο, ηρωίδα της, το θέμα του νέου βιβλίου της Μάιρας Παπαθανασοπούλου. Το παρουσιάζει αύριο στο discover.

«Δεν αντέχω να επαναλαμβάνομαι»

Η Μάιρα Παπαθανασοπούλου επέλεξε στο νέο της βιβλίο να «φωτίσει» την κατάσταση στο Ανατολικό Βερολίνο, την περίοδο 1985-89, μέσα από τα μάτια της ηρωίδας της. Αύριο στις 7.30 μ.μ. θα βρίσκεται στο discover για την παρουσίαση της «Ιεραποστολικής στάσης» (εκδ. Πατάκη) και, με την ευκαιρία, μιλάει στην «Π».

Συνέντευξη στην **ΚΡΙΣΤΥ ΚΟΥΝΙΝΙΩΤΗ**

Το νέο σας βιβλίο, εκτυλίσσεται στο Ανατολικό Βερολίνο το 1985, όπου 18χρονη Ζαΐρα πηγαίνει για σπουδές οδοντιατρικής. Πώς γεννήθηκε η ιδέα;

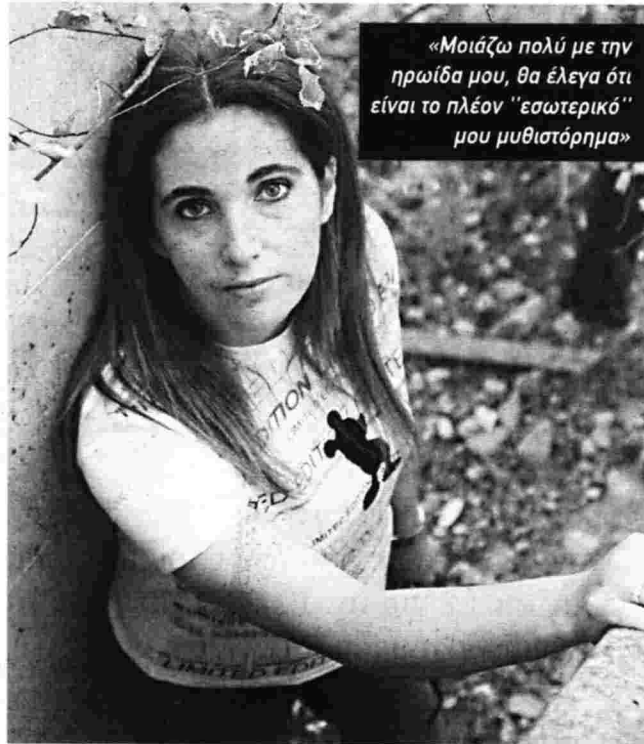
Από ένα άρθρο που διάβασα στο γερμανικό περιοδικό Σπίγκελ για τους Δυτικογερμανούς που μετέβησαν οικειοθελώς στην Ανατολική Γερμανία. Θυμάμαι πόσο είχα εκπλαγεί, δεδομένου ότι ο κόσμος γνώριζε μόνο για τις προσπάθειες των Ανατολικογερμανών να δραπετεύσουν από την τεράστια φυλακή που λεγόταν ΛΔΓ, συχνά με κίνδυνο να σκοτωθούν στην προσπάθεια ή να οδηγηθούν στη φυλακή ως προδότες. Κι όμως, υπήρξαν Γερμανοί της εύρωστης οικονομικά και δημοκρατικής ΟΔΓ, οι οποίοι για διάφορους λόγους, συχνά βλακώδεις, επέλεξαν να ζήσουν στον σοσιαλιστικό παράδεισο που φαντάζονταν. Σύντομα, όμως, συνειδητοποιούσαν ότι είχαν επιλέξει τη διαμονή στην κόλαση.

Η γνωριμία της με τους πανκ δρα καταλυτικά, δίνοντάς της τη δυνατότητα να αφουγκραστεί και να ακολουθήσει τα «θέλω» της. Σε

τι μοιάζετε με την ηρωίδα σας και σε τι διαφέρετε; Μοιάζω πολύ με την ηρωίδα, θα έλεγα ότι είναι το πλέον «εσωτερικό» μου μυθιστόρημα. Και εγώ δεν σπούδασα αυτό που ονειρευόμουν, αλλά ό,τι μου επέβαλαν οι γονείς μου. Ωστόσο, σε αντίθεση με την ηρωίδα μου, ποτέ δεν έκανα την επανάστασή μου. Ίσως η συγγραφή των βιβλίων να είναι η όψιμη εκτόνωσή μου.

Μέσα από τις εμπειρίες της καυτηριάζετε την κατάσταση στην Ανατολική Γερμανία. Πολιτική και ψυχολογική πλευρά συνεπώς συμπορεύονται. Ποιες οι προκλήσεις;

Είμαι πολιτικά σκεπτόμενη και ποτέ δεν δέχτηκα τα ψέματα, ή στην καλύτερη περίπτωση τη σιωπή των αριστερών διανοούμενων (τάχα μου) για τα δικτατορικά καθεστώτα του πρώην Ανατολικού Μπλοκ. Εκνευρίζομαι με όσους ακόμη και τώρα προσπαθούν να βρουν άλλοθι για τα εγκλήματα του «Ενιαίου Σοσιαλιστικού Κόμματος» ή θεωρούν πεφωτισμένο ηγέτη τον Χόνεκερ που σκότωνε συμπολίτες του. Οι σοσιαλιστές ασκούσαν ψυχολογική

«Μοιάζω πολύ με την ηρωίδα μου, θα έλεγα ότι είναι το πλέον "εσωτερικό" μου μυθιστόρημα»

πίεση λέγοντας στους πολίτες τους πως αν αγαπούσαν την κυβέρνηση, αγαπούσαν την πατρίδα. Ο,τι πιο αυταρχικό έχω ακούσει. Οι περισσότεροι Ανατολικογερμανοί αγαπούσαν την πατρίδα τους και μισούσαν την κυβέρνηση. Στα μάτια των σπιούνων ήταν προδότες.

Εχετε πει ότι γράφετε για την πλάκα σας. Ωστόσο, τα μυθιστορημάτα σας μετά το «Ο Ιούδας φιλούσε υπέροχα» ήταν εντελώς διαφορετικά. Που σημαίνει ότι το «ψάχνετε».

Το είχα πει από τον «Ιούδα» κιόλας ότι ποτέ δεν πρόκειται να εξαργυρώσω την επιτυχία του γράφοντας στο ίδιο μοτίβο, απλώς με άλλα ονόματα πρώ-

ων. Δεν θέλω να καταδικάσω τους δόλιους αναγνώστες μου να ζουν μονίμως την ημέρα της μαρμάτας, διαβάζοντας συνέχεια την ίδια ιστορία. Πρώτη εγώ δεν αντέχω να επαναλαμβάνομαι.

Ζώντας σήμερα οι νέοι ένα είδος ανελευθερίας (αν και διαφορετικής από του μυθιστορημάτος σας) ως προς τις επιλογές τους, λόγω κρίσης, εσείς ως μητέρα νεαρού γιου πώς το αντιμετωπίζετε; Τι του λέτε;

Πάντως δεν του λέω να ζήσει το όνειρό του, γιατί στη μαύρη περίοδο που διανύουμε αυτό κινδυνεύει να γίνει πραγματικότητα -μόνο στα όνειρά του θα κάνει αυτό που θέλει.

